

Sygn. akt I C 756/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dominika Czarnecka

Protokolant: Marta Antonowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3017,74 zł (trzy tysiące siedemnaście złotych 74/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 618,24 zł (sześćset osiemnaście złotych 24/100) tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciąża pozwanej kosztami zastępstwa procesowego w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 756/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w W.- następca prawny S. Bank (...) z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko M. R. o zapłatę kwoty 12 673,63, w tym kwoty 9 927,67 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz zapłatę kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła umowę o kartę kredytową nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Pozwana nie wywiązała się z umowy, wskutek czego powstało zadłużenie dochodzone pozwem. Powód jest następcą prawnym strony, z którą pozwana zawarła umowę. Pozwana nie zapłaciła powodowi kwot należnych mu na podstawie umowy. Na zadłużenie pozwanej składa się kapitał w kwocie 9927,67 zł, odsetki umowne w wysokości 1868,75 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 664,95 zł, opłaty i prowizje w wysokości 46,50 zł, ubezpieczenie w kwocie 125,76 zł i opłaty windykacyjne w wysokości 40 zł. Zadłużenie to jest wymagalne najpóźniej od dnia 30 listopada 2015 r., tj. od daty rozwiązania umowy. Pismem z dnia 15 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty należnej mu kwoty. Pozwana nie spełniła świadczenia.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 11 marca 2016 r. wydał nakaz zapłaty.

Pozwana złożyła sprzeciw od tego nakazu. W jej ocenie żądana przez powoda kwota jest zawyżona. Pozwana spłaciła bowiem zobowiązanie bez opóźnień do kwietnia 2015 r., po czym zwróciła się do banku o przedłużenie terminu spłaty zaległości z uwagi na pogorszenie się jej sytuacji finansowej. Decyzja banku była odmowna. Wobec braku środków

finansowych pozwana przestała spłacać zadłużenie. Obecnie pozwana jest osobą niepełnosprawną, jest zarejestrowana jako bezrobotna, bez prawa do zasiłku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2005 r. pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową. W dniu zawarcia umowy limit kredytowy wynosił 800 zł.

(dowód: umowa o kartę kredytową – k. 41; okoliczności bezsporne)

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. podstawie art. 42 a i 42 e ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki banku, który zawarł z pozwaną umowę, a w dniu 31 maja 2016 r. Bank (...) Spółka Akcyjna w drodze sukcesji uniwersalnej wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki (...) Bank (...) S.A.

(dowód: odpis z KRS- u – k. 19-27; k. 33-40)

Na dzień 22 lutego 2016 r. powódka wykorzystywała kapitał w kwocie 35 636,21 zł, z czego spłaciła 32 618,47 zł.

(dowód: historia dla rachunku – k. 43-46; wyciąg z ksiąg banku - k. 42)

Umowa została rozwiązana w dniu 30 listopada 2015 r.

(dowód: okoliczności bezsporne)

Powód pismem z dnia 15 grudnia 2015 r. wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Pozwana zobowiązania tego nie wykonała.

(dowód: wezwanie do zapłaty; okoliczności bezsporne)

Pozwana ma 51 lat. Posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Niepełnosprawność datowana jest do 31 grudnia 2017. Pozwana jest zarejestrowana jako bezrobotna. Mąż pozwanej otrzymuje emeryturę w kwocie 1707 zł netto miesięcznie. Pozwana ponosi opłaty eksploatacyjne w wysokości 700-800 zł miesięcznie, koszty leków 300 zł miesięcznie i rehabilitacji 300 zł miesięcznie.

(dowód: przesłuchanie pozwanej w charakterze strony – k. 65 v; orzeczenie o niepełnosprawności – k. 8 i 58; zaświadczenie z Państwowego Urzędu Pracy – k. 7v i 57)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie złożonych przez strony dokumentów (częściowo ich kserokopii), których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron, a także na podstawie wskazanych przez stronę powodową okoliczności - przyznanych, w tym milcząco, przez stronę przeciwną.

Za wiarygodne, jako logiczne i zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, Sąd uznał także zeznania pozwanej w zakresie zawarcia umowy, zaprzestania spłaty wynikającej z niej należności oraz sytuacji życiowej pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie sporna była wysokość zobowiązania, bowiem faktu istnienia zadłużenia względem powoda pozwana nie negowała, kwestionując naliczane odsetki, prowizje i opłaty za zapewnienie ubezpieczenia.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 6 kc to na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar udowodnienia tych faktów. To zatem powód dochodząc wykreowanego w pozwie roszczenia winien wykazać tak zasadność tego roszczenia, jak i jego wysokość, czemu w niniejszej sprawie jedynie częściowo sprostał.

Na dowód swych twierdzeń powód przedstawił umowę o kartę kredytową, historię rachunku i wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. W ocenie Sądu tak zebrany materiał dowody wespół ze stanowiskiem strony pozwanej pozwala na uwzględnienie powództwa jedynie w części. Zauważyć trzeba, że pozwana nie negowała istnienia zadłużenia względem powoda, kwestionując jedynie jego wysokość. Jakkolwiek pozwana podważała zasadność domagania się całej żądanej kwoty, to jednak kwestionowanie jej dotyczyło de facto wysokości żądanych odsetek, kwot na pokrycie ubezpieczenia i prowizji. Uwagę zwraca to, że strona pozwana nie zaprzeczyła, iż skorzystała z wysokości kapitału 35 636,21 zł oraz że spłaciła 32 618,47 zł, wobec czego okoliczności te – w świetle art. 230 kpc- uznać należy za przyznane. Co istotne roszczenie opiewające na różnicę tych kwot jest wymagalne, bowiem z twierdzeń powoda wynika, że umowa została rozwiązana w dniu 30 listopada 2015 r, co także strona pozwana milcząco przyznała. W ocenie Sądu zasadne jest zatem wykreowane w pozwie żądanie zapłaty kwoty stanowiącej różnicę kapitału udzielonego pozwanej, tj. kwoty 35 636,21 zł i przez nią spłaconego, tj. kwoty 32 618,47 zł, czyli w efekcie kwoty 3017,74 zł.

Brak jest natomiast podstaw do zasądzenia odsetek od tego kapitału, prowizji czy też kwot żądanych z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia, gdyż powód nie wykazał ich wysokości. Z § II pkt 4 umowy wynika, że wysokość należnych bankowi odsetek umownych, odsetek za opóźnienie, opłat i prowizji określa Tabela Opłat i Prowizji, której powód jednakże nie przedłożył i co w efekcie uniemożliwiło Sądowi weryfikację ich naliczenia. Nie można było wyliczyć odsetek za opóźnienie również i z tego względu, że nie wskazano dat, w jakich miała nastąpić i nastąpiła płatność poszczególnych kwot celem realizacji zobowiązania. Podobnie z § 4 pkt 3 umowy wynika, że kredytobiorca zobowiązany był zapłacić bankowi opłatę za zapewnienie ubezpieczenia, określoną w Tabeli, której także nie przedłożono.

Dowodu istnienia wierzytelności nie stanowi samoistnie również wyciąg z ksiąg banku, będąc jedynie dokumentem prywatnym potwierdzającym stanowisko strony na niego się powołującej. W realiach sprawy - wobec treści historii dla rachunku i stanowiska strony przeciwnej, zgodnie z którym zadłużenie istnieje - nabiera on mocy dowodowej, czyniąc zasadnym żądanie kwoty, jednakże li tylko w wysokości 3017, 74 zł. W tych okolicznościach brak jest podstaw ku temu, by skutecznie zanegować wartość dowodową historii dla rachunku, szczególnie, że powód nie przedstawił żadnego przeciwdowodu.

Biorąc pod uwagę opisane okoliczności, na podstawie przywołanych wyżej przepisów, Sąd zasądził w/w kwotę, oddalając powództwo w zakresie dalej idącym.

O odsetkach Sąd orzekł mając na względzie treść art. 359 § 2 kc (zgodnie z żądaniem powoda - k. 4), zasądzając je od chwili wniesienia pozwu do dnia zapłaty- zgodnie z żądaniem pozwu. Skoro bowiem umowa została rozwiązana w dniu 30 listopada 2015 r., roszczenie w dacie wniesienia pozwu było już wymagalne.

Sąd nie rozłożył zasądzzonego świadczenia na raty (art. 320 kpc), mimo złożonej przez stronę powodową propozycji takiego rozłożenia po 300 zł miesięcznie, gdyż w odpowiedzi na tę propozycję złożoną w piśmie z dnia 16 grudnia 2016 r. (k. 62) strona pozwana nadal stanowczo wносиła o oddalenia powództwa. Poza tym brak było ku temu podstaw ze względu na deklarowany przez pozwaną miesięczny dochód w wysokości około 1700 zł i niemalże równe temu dochodowi wydatki.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), obciążając nimi stronę pozwaną, jako przegrywającą spór w 24 procentach. Koszty te to opłata sądowa od pozwu w kwocie 38,16 (24 procent ze 159 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 576 zł (24 procent z 2400 zł). Na podstawie art. 102 kpc Sąd nie obciążył pozwanej dalszymi kosztami zastępstwa procesowego, które były należne w kwocie 1152 zł (24 procent z 4800 zł). Sąd miał na względzie sytuację zdrowotną i finansową pozwanej, która jednak uzasadniała odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania jedynie w części. Przedmiotowe postępowanie toczyło się bowiem ponad rok, przy czym pozwana miała świadomość istniejącego zadłużenia, co oznacza, że winna była liczyć się z częściowym przegraniem procesu i zgromadzić na ten cel środki.